

Darvasi László

Ausztrália

Míg Ausztráliában a birodalom
fennállásának 200. évfordulóját
ünnepelték, indián őslakó szállt
partra Angliában, és népe
tulajdonának nyilvánította az
egykori anyaország földjét.
Ennyit hősiességről,
iróniáról,
földről.

Drága föld.

Szőcs a napokban találkozik Suttinggal.

Elővigyázatosságból, s talán most, mert utuk
messzebb vezet, kerülük a fegyver, felkelés, vér,
forradalom, ellenség, ... kifejezések magyar használatát.

És ez a vágy már majdnem remény.

A világi ragyogás tollhegye ámde törékeny ékszer.

Tisztessége mondat? Stíluskényszer?

Sib, peniszes szó? Szó? Szavak?

Pompeji?

Ismerősek nekünk minden helyek.

Van szél, ami csak tátozó madarakat hoz,
felhőket soha. Amikor a költészet úgy döntött,
kiutazik Ausztráliából, már lemérte a két férfi,
mondatnyival mindig kevesebbet kell akarni
a biztos tudásnál, hogy a törékeny szív hangjai is
átdoboghassanak ezen a szűk résen, akár egy ismeretlen
földrész ismerős munkahangjai,
fák és földek íze,
fák és földek íze,
fák és földek íze...

Ha Szőcs és Sutting ott állnának, egymás mellett,
nyakukon kötéllel, az akasztófák erdejében,
néznék a másik arcát, nem szólnának.
Szemükben se félelem, se fájdalom.
S ahogy a hóhérok kiütnék a csapóajtókat,
lenne bármilyen gyors a halál,
már csak a két férfi szóüres helyét találná.

A megszálló birodalom kivégzésekért felelős tisztje
másnap reggel feladó nélküli, kézzel írt magyar
levelet szótározna.

„Pompeji egyik lávával betemetett lakásában
a még élő Ūrnőt kutyája marcangolta. Tudja meg
tehát: ilyen hely kell a szerelemhez!

Az Ön kutyája is az idő.

A hatalom pedig hiábavalóságok gyönyörű sorozata,
melyben az uralkodás természetét apró vérvövekként
ékesít fel egyegy eltitkolt vagy keresett szó,
talán épp a mi nevünk.

A költészet(vers) epikus kellék.